

Kırık Ayna

– NazlıKaragöz · 15 Aralık 2009

Hislerime ayna tutmaya çalışıyorum, olur ya yansıma yakalarsam diye. Maalesef kaybediyorum görüntüyü. Meğer elimdeki kırık aynaymış...

Kendi aksımı bile uluorta ararken, nasıl olur da olmayan bir hissi görebileceğimi düşünürüm.?

Duygu yitimi vakitlerindeyim. Birikmiş hevesler albümümü çalmış olmalılar. Çok çektim bu hırsızlardan; kalbimi çalıp uçuruma attılar. Usanmamışım aldanmaya.

Bana ait olmayana adanmış sözcükleri çürütüyorum buz ellerimle.

Hayıflanıyorum sürükleyerek taşıdığım yangınların duyarsızlığına.

İnce duvarların yanı başında ne yaşadığımı kendime soruyorum, boşluk değildi elbet bunun adı. Yan duvarlar ardı ise giz tavırları sarmalıyor. İsteksiz yanıtlarla mı boğuşacaktım. Reva mıydı vuslat bekleyişine son veren yüzüme sürülen bilinmezlik. Elime kalan ise heba edilmiş vakit yığını...

Ne acı; insan kendine ne kadar yenik. Nasıl da biliyoruz aslında her yeni tanışıklığın yeni bir vedaya gebe olduğunu. Bile bile heyecan bekleyerek hevesle teslim ediyoruz gönlümüzü. Güya ayrılmacalara hazırlanma çabası gütmüyoruz Aynı pencereden bakamadığımızı görmezden gelerek kapılarda beliyoruz yana yana. Kaybederken bile duramadık yan yana. Yanıldığımızı kabul edecek gücü hiç bulamadık kendimizde.

Kendini kandırmaya çalışmak ne tuhaf.

Dedik ya; bu elimizdeki kırık ayna, parçalanmış resimlerden sıçrayanlar cam kırıkları olup batıyor sol yanımıza... Ruhumuz aynasız kaldı işte sonuçta. Nazlı Tolun